

บทที่ 4

การวิเคราะห์ข้อมูล

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

การวิจัยส่วนที่ 1

1. เพื่อศึกษาถึงรูปแบบความผูกพันของนักศึกษา
2. เพื่อศึกษาความวิตกกังวลของนักศึกษาที่มีรูปแบบความผูกพันแตกต่างกัน
3. เพื่อศึกษากลวิธีการเผชิญปัญหาของนักศึกษาที่มีรูปแบบความผูกพันแตกต่างกัน

การวิจัยส่วนที่ 2

1. เพื่อศึกษาผลของกลุ่มจิตสัมพันธ์ตามแนวของซูทส์ต่อคะแนนรูปแบบการทำงานภายในเกี่ยวกับการมองตนเอง และผู้อื่นด้านลบของนักศึกษา ก่อนและหลังการเข้ากลุ่มจิตสัมพันธ์

สมมติฐานการวิจัย

การวิจัยส่วนที่ 1

1. นักศึกษาที่มีรูปแบบความผูกพันแตกต่างกันจะมีคะแนนความวิตกกังวลแตกต่างกัน
2. นักศึกษาที่มีรูปแบบความผูกพันแตกต่างกันจะมีคะแนนกลวิธีการเผชิญปัญหาแบบเผชิญปัญหาแตกต่างกัน
3. นักศึกษาที่มีรูปแบบความผูกพันแตกต่างกันจะมีคะแนนกลวิธีการเผชิญปัญหาแบบมุ่งลดอารมณ์ตึงเครียดสูงแตกต่างกัน
4. นักศึกษาที่มีรูปแบบความผูกพันแตกต่างกันจะมีคะแนนกลวิธีการเผชิญปัญหาแบบมุ่งจัดการกับปัญหาทางอ้อมแตกต่างกัน

การวิจัยส่วนที่ 2

1. หลังการเข้ากลุ่มจิตสัมพันธ์นักศึกษาในกลุ่มทดลองจะมีคะแนนรูปแบบการทำงานภายในของการมองตนเอง และผู้อื่นด้านลบลดลงกว่าก่อนการเข้าร่วมกลุ่มจิตสัมพันธ์
2. หลังการเข้าร่วมกลุ่มจิตสัมพันธ์นักศึกษาในกลุ่มทดลองจะมีรูปแบบการทำงานของการมองตนเอง และผู้อื่นด้านลบน้อยกว่ากลุ่มควบคุม

การวิจัยส่วนที่ 1

ตัวแปรอิสระ คือ เพศ ชั้นปี สาขา

ตัวแปรตาม คือ รูปแบบความผูกพัน แบ่งออกเป็น 4 รูปแบบ คือ

รูปแบบความผูกพันแบบมั่นคง รูปแบบความผูกพันแบบกังวล รูปแบบความผูกพันแบบหวาดกลัว และรูปแบบความผูกพันแบบทะนงตน

ตัวแปรตาม คือ ความวิตกกังวล และกลวิธีการเผชิญปัญหาแบบเผชิญปัญหา แบบมุ่งลดอารมณ์ตั้งเครียด และแบบมุ่งจัดการกับปัญหาทางอ้อม

ผู้วิจัยได้แบ่งรูปแบบความผูกพัน โดยการนำคะแนนรวมรูปแบบการทำงานภายในเกี่ยวกับการมองตนเอง และผู้อื่น มาคำนวณหาค่าเฉลี่ย และพิจารณาตามหลักเกณฑ์ ดังนี้

1. บุคคลที่มีรูปแบบความผูกพันแบบมั่นคง จะมีค่าเฉลี่ยรูปแบบการทำงานภายในเกี่ยวกับการมองตนเองด้านลบตั้งแต่ 3.99 ลงไป และมีค่าเฉลี่ยรูปแบบการทำงานภายในของการมองผู้อื่นด้านลบตั้งแต่ 3.99 ลงไป
2. บุคคลที่มีรูปแบบความผูกพันแบบกังวล จะมีค่าเฉลี่ยรูปแบบการทำงานภายในเกี่ยวกับการมองตนเองด้านลบตั้งแต่ 4.01 ขึ้นไปและมีค่าเฉลี่ยรูปแบบการทำงานภายในเกี่ยวกับการมองผู้อื่นด้านลบตั้งแต่ 3.99 ลงไป
3. บุคคลที่มีรูปแบบความผูกพันแบบหวาดกลัว จะมีค่าเฉลี่ยรูปแบบการทำงานภายในเกี่ยวกับการมองตนเองด้านลบตั้งแต่ 4.01 ขึ้นไป และมีค่าเฉลี่ยรูปแบบการทำงานภายในเกี่ยวกับการมองผู้อื่นด้านลบตั้งแต่ 4.01 ขึ้นไป
4. บุคคลที่มีรูปแบบความผูกพันแบบทะนงตน จะมีค่าเฉลี่ยรูปแบบการทำงานภายในเกี่ยวกับการมองตนเองด้านลบตั้งแต่ 4.01 ลงไป และมีค่าเฉลี่ยรูปแบบการทำงานภายในเกี่ยวกับการมองผู้อื่นด้านลบตั้งแต่ 4.01 ขึ้นไป

โดยการวิเคราะห์ข้อมูลครั้งนี้สามารถจำแนกรูปแบบความผูกพันของกลุ่มตัวอย่างได้ ดังนี้

ผลการวิจัยส่วนที่ 1

1. ค่าสถิติพื้นฐานของตัวแปรทั้งหมด

1.1 คะแนนความวิตกกังวล และกลวิธีการเผชิญปัญหาของรูปแบบความผูกพัน

ตารางที่ 2 แสดงค่าเฉลี่ย(M) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน(SD) ความวิตกกังวล และกลวิธีการเผชิญปัญหาแบบเผชิญปัญหา แบบมุ่งลดอารมณ์ตึงเครียด และแบบมุ่งจัดการกับปัญหาทางอ้อมของนักศึกษา จำแนกตามรูปแบบความผูกพัน

รูปแบบความผูกพัน	จำนวน (คน)	ร้อยละ	ความวิตกกังวล		กลวิธีการเผชิญปัญหา					
					แบบเผชิญปัญหา		แบบมุ่งลดอารมณ์ตึงเครียด		แบบมุ่งจัดการกับปัญหาทางอ้อม	
			M	SD	M	SD	M	SD	M	SD
แบบมั่นคง	252	68.10	43.62	7.61	36.76	4.87	20.35	3.61	36.03	4.36
แบบกังวล	60	16.20	51.58	7.86	34.78	4.56	23.63	4.16	36.18	5.09
แบบหวาดกลัว	24	6.50	51.42	6.28	33.67	5.93	22.54	3.74	33.75	4.65
แบบทะนงตน	34	9.20	45.32	8.43	34.00	4.57	19.65	3.86	36.24	4.61
รวม	370	100	45.57	8.30	35.98	4.98	20.96	3.95	35.92	4.52

จากตารางที่ 2 แสดงกลุ่มตัวอย่างที่มีรูปแบบความผูกพันแบบมั่นคงมีจำนวน สูงสุด คือ 252 คน คิดเป็นร้อยละ 68.10 และรูปแบบความผูกพันแบบหวาดกลัวมีจำนวนน้อยสุด คือ 24 คน คิดเป็นร้อยละ 6.50

1.2 ข้อมูลทั่วไปของกลุ่มตัวอย่างที่มีรูปแบบความผูกพันแตกต่างกัน

ตารางที่ 3 แสดงจำนวน ร้อยละของนักศึกษาที่มีรูปแบบความผูกพันแตกต่างกัน จำแนกตาม เพศ ชั้นปี และสาขาวิชา

ตัวแปร	รูปแบบความผูกพัน							
	แบบมั่นคง		แบบกังวล		แบบหวาดกลัว		แบบทะนงตน	
	N	ร้อยละ	N	ร้อยละ	N	ร้อยละ	N	ร้อยละ
เพศ								
ชาย	119	32.2	27	7.3	15	4.1	22	6.0
หญิง	133	35.9	37	8.9	9	2.4	12	3.2
รวม	252	68.1	60	16.2	24	6.5	34	9.2
ชั้นปี								
1	65	17.6	16	4.3	7	1.9	11	3.0
2	62	16.7	24	6.5	10	2.7	8	2.2
3	57	15.4	13	3.5	5	1.4	8	2.2
4	68	18.4	7	1.9	2	0.5	7	1.8
รวม	252	68.1	60	16.2	24	6.5	34	9.2
สาขาวิชา								
วิทยาศาสตร์	124	33.5	29	7.8	14	3.8	17	4.6
ศิลปศาสตร์	128	34.6	31	8.4	10	2.7	17	4.6
รวม	252	68.1	60	16.2	24	6.5	34	9.2

จากตารางที่ 3 พบว่า กลุ่มตัวอย่างร้อยละ 68.10 มีรูปแบบความผูกพันแบบมั่นคง จำแนกตามเพศ เพศชาย 119 คน คิดเป็นร้อยละ 32.2 เพศหญิง 133 คน คิดเป็นร้อยละ 35.9 จำแนกตามชั้นปีที่ 1, 2, 3 และ 4 มีจำนวนทั้งหมด 65, 62, 57 และ 63 คน คิดเป็นร้อยละ 17.6, 16.7, 15.4 และ 18.4 ตามลำดับ จำแนกตามสาขาวิชา สาขาวิชาวิทยาศาสตร์มีจำนวน 124 คน คิดเป็นร้อยละ 33.5 และสาขาศิลปศาสตร์มีจำนวน 128 คน คิดเป็นร้อยละ 34.6

1.3 ข้อมูลพื้นฐานความวิตกกังวล และกลวิธีการเผชิญปัญหาจำแนกตามเพศ
ชั้นปี และสาขาวิชา

ตารางที่ 4 แสดงค่าเฉลี่ย(M) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน(SD) ของคะแนนความวิตกกังวล และ
กลวิธีการเผชิญปัญหาแบบเผชิญปัญหา แบบมุ่งลดอารมณ์ตั้งเครียด และแบบมุ่งจัดการกับ
ปัญหาทางอ้อมของนักศึกษา จำแนกตามเพศ ชั้นปี และสาขาวิชา

ตัวแปร	จำนวน (คน)	ร้อยละ	ความวิตกกังวล		กลวิธีการเผชิญปัญหา						
					แบบเผชิญ ปัญหา		แบบมุ่งลด อารมณ์ตั้ง เครียด		แบบมุ่งจัดการ กับปัญหา ทางอ้อม		
			M	SD	M	SD	M	SD	M	SD	
เพศ ชาย	183	49.5	45.79	8.00	36.50	5.23	20.47	4.02	35.24	4.84	
	หญิง	187	50.5	45.36	8.59	35.48	4.70	21.44	3.83	36.60	4.15
	รวม	370	100	45.57	8.30	35.98	4.98	20.96	3.95	35.92	4.55
ชั้นปี	1	99	26.8	45.46	8.82	34.72	5.02	20.42	3.79	35.05	4.75
	2	104	28.1	46.59	8.53	35.88	5.23	22.02	4.38	36.09	3.76
	3	83	22.4	46.28	7.85	36.46	4.19	20.43	3.74	35.82	4.39
	4	84	22.7	43.76	7.61	37.14	5.08	20.80	3.56	36.86	5.18
	รวม	370	100	45.57	8.30	35.98	4.98	20.96	3.95	35.92	4.55
สาขาวิชา	วิทยาศาสตร์	184	49.7	44.76	7.61	35.70	4.93	20.21	3.75	35.45	4.51
	ศิลปศาสตร์	186	50.3	46.38	8.87	36.27	5.03	21.70	4.16	36.39	4.54
	รวม	370	100	45.57	8.30	35.98	4.98	20.96	3.95	35.92	4.55

จากตารางที่ 4 พบว่า กลุ่มตัวอย่าง จำนวน 370 คน มีค่าเฉลี่ยความวิตกกังวล 45.57 คะแนน
กลวิธีการเผชิญปัญหาแบบเผชิญปัญหา 35.98 คะแนน กลวิธีการเผชิญปัญหาแบบมุ่งลดอารมณ์
ตั้งเครียด 20.96 คะแนน และกลวิธีการเผชิญปัญหาแบบมุ่งจัดการกับปัญหาทางอ้อม 35.92
คะแนน

2. การทดสอบสมมติฐาน

การวิจัยส่วนที่ 1

สมมติฐานข้อที่ 1 นักศึกษาที่มีรูปแบบความผูกพันแตกต่างกันมีคะแนนความวิตกกังวลแตกต่างกัน

สมมติฐานข้อที่ 2 นักศึกษาที่มีรูปแบบความผูกพันแตกต่างกันมีคะแนนกลวิธีการเผชิญปัญหาแบบเผชิญปัญหาแตกต่างกัน

สมมติฐานข้อที่ 3 นักศึกษาที่มีรูปแบบความผูกพันแตกต่างกันมีคะแนนกลวิธีการเผชิญปัญหาแบบมุ่งลดอารมณ์ตั้งเครียดแตกต่างกัน

สมมติฐานข้อที่ 4 นักศึกษาที่มีรูปแบบความผูกพันแตกต่างกันมีคะแนนกลวิธีการเผชิญปัญหาแบบมุ่งจัดการกับปัญหาทางอ้อมแตกต่างกัน

ผู้วิจัยได้ทำการทดสอบสมมติฐานด้วยการวิเคราะห์ความแปรปรวน(One-way ANOVA)โดยในเบื้องต้นก่อนที่ผู้วิจัยจะทำการวิเคราะห์ความแปรปรวน โดยได้จำแนกกลุ่มตัวอย่างตามรูปแบบความผูกพัน 4 รูปแบบ พบว่าในแต่ละรูปแบบมีสัดส่วนแตกต่างกันมาก เพื่อให้เป็นไปตามข้อตกลงเบื้องต้นของการวิเคราะห์ความแปรปรวนผู้วิจัยจึงทดสอบค่าความเป็นเอกพันธ์(Homogeneity Test) ของคะแนนของตัวแปรตามคือ ความวิตกกังวล และกลวิธีการเผชิญปัญหาแบบต่าง ๆ ของกลุ่มตัวอย่างที่มีรูปแบบความผูกพันแตกต่างกัน(ตารางที่ 5)

ตารางที่ 5 แสดงการวิเคราะห์ค่าความเป็นเอกพันธ์ของคะแนนความวิตกกังวล กลวิธีการเผชิญปัญหาแบบเผชิญปัญหา แบบมุ่งลดอารมณ์ตั้งเครียด และแบบมุ่งจัดการกับปัญหาทางอ้อมของนักศึกษาที่มีรูปแบบความผูกพันแตกต่างกัน

ตัวแปร	df ระหว่างกลุ่ม	df ภายในกลุ่ม	F
ความวิตกกังวล	3	366	.736
กลวิธีการเผชิญปัญหาแบบเผชิญปัญหา	3	366	.602
กลวิธีการเผชิญปัญหาแบบมุ่งลดอารมณ์ตั้งเครียด	3	366	.775
กลวิธีการเผชิญปัญหาแบบมุ่งจัดการปัญหาทางอ้อม	3	366	1.090

ผลจากตารางที่ 5 พบว่า การทดสอบความเป็นเอกพันธ์ของความแปรปรวนของตัวแปรตามทั้ง 4 ตัว ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ดังนั้นแม้ว่าสัดส่วนของกลุ่มตัวอย่างในรูปแบบความผูกพันต่าง ๆ จะแตกต่างกันมาก ก็เป็นไปตามข้อตกลงเบื้องต้นของการวิเคราะห์ความแปรปรวน

ผู้วิจัยจึงวิเคราะห์ความแปรปรวนต่อไป โดยถ้าพบว่ามี ความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ผู้วิจัยจะทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยรายคู่ด้วยวิธีการของ Dunnett's T3(ดังตารางที่ 6)

ตารางที่ 6 ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนความวิตกกังวล กลวิธีการเผชิญปัญหา แบบเผชิญปัญหา แบบมุ่งลดอารมณ์ดีใจเครียด และแบบมุ่งจัดการกับปัญหาทางอ้อมของนักศึกษาศึกษาที่มีรูปแบบความผูกพันแตกต่างกัน

ตัวแปร	แหล่งความแปรปรวน	SS	df	MS	F
ความวิตกกังวล	ระหว่างกลุ่ม	3951.24	3	1317.081	22.48*
	ภายในกลุ่ม	21443.28	366	58.588	
	รวม	25394.52	369		
กลวิธีการเผชิญปัญหาแบบเผชิญหน้ากับปัญหา	ระหว่างกลุ่ม	96.546	3	166.717	7.04*
	ภายในกลุ่ม	276.392	366	23.677	
	รวม	9165.903	369		
กลวิธีการเผชิญปัญหาแบบมุ่งลดอารมณ์ดีใจเครียด	ระหว่างกลุ่ม	74.469	3	213.822	15.34*
	ภายในกลุ่ม	164.365	366	13.942	
	รวม	5744.392	369		
กลวิธีการเผชิญปัญหาแบบมุ่งจัดการกับปัญหาทางอ้อม	ระหว่างกลุ่ม	178.302	3	41.158	2.007
	ภายในกลุ่ม	151.563	366	20.504	
	รวม	7627.881	369		

$P < 0.05 = 2.60$

ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวน ดังรายละเอียดตารางที่ 6 พบว่า

1. นักศึกษาที่มีรูปแบบความผูกพันแตกต่างกันมีคะแนนความวิตกกังวลแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 $F(3,366) = 22.48$ ซึ่งผลการวิจัยสนับสนุนสมมติฐานข้อที่ 1
2. นักศึกษาที่มีรูปแบบความผูกพันแตกต่างกันมีคะแนนกลวิธีการเผชิญปัญหาแบบการเผชิญปัญหาแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 $F(3,366) = 7.04$ ซึ่งผลการวิจัยสนับสนุนสมมติฐานข้อที่ 2
3. นักศึกษาที่มีรูปแบบความผูกพันแตกต่างกันมีคะแนนกลวิธีการเผชิญปัญหาแบบมุ่งลดอารมณ์เครียดแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 $F(3,366) = 15.34$ ซึ่งผลการวิจัยสนับสนุนสมมติฐานข้อที่ 3
4. นักศึกษาที่มีรูปแบบความผูกพันแตกต่างกันมีคะแนนกลวิธีการเผชิญปัญหาแบบมุ่งจัดการกับปัญหาทางอ้อมไม่แตกต่างกัน $F(3,366) = 2.07$ ซึ่งผลการวิจัยไม่สนับสนุนสมมติฐานข้อที่ 4

อนึ่งจากผลการวิเคราะห์ข้อมูลพบความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ของคะแนนความวิตกกังวล กลวิธีการเผชิญปัญหาแบบเผชิญปัญหา และแบบมุ่งลดอารมณ์เชิงเครียดของนักศึกษาที่มีรูปแบบความผูกพันแตกต่างกัน ผู้วิจัยจึงได้ทำการทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยรายคู่ด้วยวิธี Dunnett's T3 ดังตารางที่ 7

ตารางที่ 7 แสดงการทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยรายคู่ของคะแนนความวิตกกังวลของนักศึกษาที่มีรูปแบบความผูกพันแตกต่างกัน โดยวิธีการ Dunnett's T3

รูปแบบความผูกพัน(ก)	รูปแบบความผูกพัน(ข)	ความแตกต่างของค่าเฉลี่ย	ค่าความคลาดเคลื่อนมาตรฐาน	t	นัยสำคัญ
มั่นคง	กังวล	-7.9643	1.0995	1.65*	.000
	หวาดกลัว	-7.7976	1.6351	1.65*	.000
	ทะนงตน	-1.7045	1.3985	1.65	.836
กังวล	มั่นคง	7.9643	1.0995	1.65*	.000
	หวาดกลัว	.1667	1.8487	1.65	1.000
	ทะนงตน	6.2598	1.6431	1.65*	.004
หวาดกลัว	มั่นคง	7.7976	1.6351	1.65*	.000
	กังวล	-.1667	1.8487	1.65	1.000
	ทะนงตน	6.0931	2.0407	1.65*	.015
ทะนงตน	มั่นคง	1.7045	1.3985	1.65	.836
	กังวล	-6.2598	1.6431	1.65*	.004
	หวาดกลัว	-6.0931	2.0407	1.65*	.015

จากตารางที่ 7 สรุปได้ว่านักศึกษาที่มีรูปแบบความผูกพันแบบกังวลมีคะแนนความวิตกกังวลสูงกว่านักศึกษาที่มีรูปแบบความผูกพันแบบมั่นคง และทะนงตนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.05 แต่ไม่พบความแตกต่างกันกับนักศึกษาที่มีรูปแบบความผูกพันแบบหวาดกลัว

ตารางที่ 8 แสดงการทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยรายคู่ของคะแนนกลวิธีการเผชิญ
ปัญหาแบบเผชิญปัญหาของนักศึกษาที่มีรูปแบบความผูกพันแตกต่างกัน โดยวิธีการ
Dunnett's T3

รูปแบบความ ผูกพัน(ก)	รูปแบบความ ผูกพัน(ข)	ความแตกต่าง ของค่าเฉลี่ย	ค่าความคลาด เคลื่อนมาตรฐาน	t	นัย สำคัญ
มั่นคง	กังวล	1.9746	.6990	1.65*	.022
	หวาดกลัว	3.0913	1.0395	1.65	.110
	ทะนงตน	2.7579	.8890	1.65*	.012
กังวล	มั่นคง	-1.9746	.6990	1.65*	.022
	หวาดกลัว	1.1167	1.1752	1.65	.953
	ทะนงตน	.7833	1.0445	1.65	.962
หวาดกลัว	มั่นคง	-3.0913	1.0395	1.65	.110
	กังวล	-1.1167	1.1752	1.65	.953
	ทะนงตน	-.3333	1.2973	1.65	1.000
ทะนงตน	มั่นคง	-2.7579	.8890	1.65*	.012
	กังวล	-.7833	1.0445	1.65	.962
	หวาดกลัว	.3333	1.2973	1.65	1.000

จากตารางที่ 8 สรุปได้ว่านักศึกษาที่มีรูปแบบความผูกพันแบบมั่นคงมีคะแนนกลวิธีการเผชิญปัญหาแบบเผชิญปัญหาสูงกว่านักศึกษาที่มีรูปแบบความผูกพันแบบกังวล และทะนงตน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แต่ไม่พบความแตกต่างกับนักศึกษาที่มีรูปแบบความผูกพันแบบหวาดกลัว

ตารางที่ 9 แสดงการทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยรายคู่ของคะแนนกลวิธีการเผชิญปัญหา แบบมุ่งลดอารมณ์ตั้งเครียดของนักศึกษาที่มีรูปแบบความผูกพันแตกต่างกัน โดยวิธีการ Dunnett's T3

รูปแบบความผูกพัน(ก)	รูปแบบความผูกพัน(ข)	ความแตกต่างของค่าเฉลี่ย	ค่าความคลาดเคลื่อนมาตรฐาน	t	นัยสำคัญ
มั่นคง	กังวล	-3.2841	.5364	1.65*	.000
	หวาดกลัว	-2.1925	.7977	1.65	.059
	ทะนงตน	.7021	.6822	1.65	.894
กังวล	มั่นคง	3.2841	.5364	1.65*	.000
	หวาดกลัว	1.0917	.9018	1.65	.808
	ทะนงตน	3.9863	.8015	1.65*	.000
หวาดกลัว	มั่นคง	2.1925	.7977	1.65	.059
	กังวล	-1.0917	.9018	1.65	.808
	ทะนงตน	2.8946	.9955	1.65*	.035
ทะนงตน	มั่นคง	-.7021	.6822	1.65*	.894
	กังวล	-3.9863	.8015	1.65*	.000
	หวาดกลัว	-2.8946	.9955	1.65*	.035

จากตารางที่ 9 สรุปได้ว่านักศึกษาที่มีรูปแบบความผูกพันแบบกังวลมีคะแนนกลวิธีการเผชิญปัญหาแบบมุ่งลดอารมณ์ตั้งเครียดสูงกว่านักศึกษาที่มีรูปแบบความผูกพันแบบมั่นคงและทะนงตนอย่างมีนัยสำคัญสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แต่ไม่พบความแตกต่างกับนักศึกษาที่มีรูปแบบความผูกพันแบบหวาดกลัว

สรุปผลการวิเคราะห์ข้อมูลการวิจัยส่วนที่ 1 สามารถสรุปได้ว่า

1. นักศึกษามีรูปแบบความผูกพันแบบมั่นคง จำนวน 252 คน คิดเป็นร้อยละ 68.10 รูปแบบความผูกพันแบบกังวล จำนวน 60 คน คิดเป็นร้อยละ 16.20 รูปแบบความผูกพันแบบหวาดกลัว จำนวน 24 คน คิดเป็นร้อยละ 6.50 และรูปแบบความผูกพันแบบทะนงตน จำนวน 34 คน คิดเป็นร้อยละ 9.20
2. นักศึกษาที่มีรูปแบบความผูกพันแบบกังวลมีคะแนนความวิตกกังวลสูงกว่านักศึกษาที่มีรูปแบบความผูกพันแบบมั่นคง และทะนงตนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ .05 แต่ไม่พบความแตกต่างกับนักศึกษาที่มีรูปแบบความผูกพันแบบหวาดกลัว
3. นักศึกษาที่มีรูปแบบความผูกพันแบบมั่นคงมีคะแนนกลวิธีการเผชิญปัญหาแบบเผชิญปัญหาสูงกว่านักศึกษาที่มีรูปแบบความผูกพันแบบกังวล และทะนงตนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แต่ไม่พบความแตกต่างกับนักศึกษาที่มีรูปแบบความผูกพันแบบหวาดกลัว
4. นักศึกษาที่มีรูปแบบความผูกพันแบบกังวลมีคะแนนกลวิธีการเผชิญปัญหาแบบมุ่งลดอารมณ์ตึงเครียดสูงกว่านักศึกษาที่มีรูปแบบความผูกพันแบบมั่นคงและหวาดกลัวอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แต่ไม่พบความแตกต่างกับนักศึกษาที่มีรูปแบบความผูกพันแบบหวาดกลัว
5. นักศึกษาที่มีรูปแบบความผูกพันแตกต่างกันคะแนนกลวิธีการเผชิญปัญหาแบบมุ่งจัดการกับปัญหาทางอ้อมไม่แตกต่างกัน

อนึ่งผู้วิจัยมีความสนใจที่จะศึกษาความวิตกกังวล กลวิธีการเผชิญปัญหาแบบเผชิญปัญหา แบบมุ่งลดอารมณ์ตั้งเครียด และแบบมุ่งจัดการกับปัญหาทางอ้อม โดยการวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบสองทาง(Two - way ANOVA) โดยเพศ และชั้นปี สาขาวิชาและชั้นปีเป็นตัวแปรอิสระ

โดยในเบื้องต้นก่อนที่ผู้วิจัยจะทำการวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบสองทาง เนื่องจากกลุ่มตัวอย่างที่จำแนกตามชั้นปีมีจำนวนแตกต่างกันมาก เพื่อให้เป็นไปตามข้อตกลงเบื้องต้นของการวิเคราะห์ความแปรปรวนผู้วิจัยได้ทำการทดสอบค่าความเป็นเอกพันธ์(Homogeneity Test) ของคะแนนความวิตกกังวล และกลวิธีการเผชิญปัญหาแบบต่าง ๆ ของกลุ่มตัวอย่างที่เรียนในชั้นปีแตกต่างกัน (ดังตารางที่ 10)

ตารางที่ 10 แสดงการวิเคราะห์ค่าความเป็นเอกพันธ์ของคะแนนความวิตกกังวล กลวิธีการเผชิญปัญหาแบบเผชิญปัญหา แบบมุ่งลดอารมณ์ตั้งเครียด และแบบมุ่งจัดการกับปัญหาทางอ้อมของกลุ่มตัวอย่างที่มีชั้นปีแตกต่างกัน

ตัวแปร	df ระหว่างกลุ่ม	Df ภายในกลุ่ม	F
ความวิตกกังวล	3	366	1.176
กลวิธีการเผชิญปัญหาแบบ เผชิญปัญหา	3	366	1.089
กลวิธีการเผชิญปัญหาแบบมุ่ง ลดอารมณ์ตั้งเครียด	3	366	1.176
กลวิธีการเผชิญปัญหาแบบมุ่ง จัดการปัญหาทางอ้อม	3	366	2.025

จากตารางที่ 10 พบว่าค่าความเป็นเอกพันธ์ของกลุ่มตัวอย่างที่เรียนในชั้นปีต่างกันไม่มีความแตกต่างกันตามนัยสำคัญทางสถิติที่ .05 ซึ่งเป็นไปตามข้อตกลงเบื้องต้นของการวิเคราะห์ความแปรปรวน ดังนั้นผู้วิจัยจึงวิเคราะห์ความแปรปรวนต่อไป ถ้าพบว่ามีมีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ผู้วิจัยจะทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยรายคู่โดยวิธีการของ Dunnett's T3

ตารางที่ 11 ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบสองทางของคะแนนความวิตกกังวล กลวิธีการเผชิญปัญหาแบบเผชิญปัญหา แบบมุ่งลดอารมณ์ตั้งเครียด และแบบมุ่งจัดการกับปัญหาทางอ้อม โดยตัวแปรอิสระคือเพศ และชั้นปีที่เรียน

ตัวแปร	แหล่งความแปรปรวน	SS	df	MS	F
ความวิตกกังวล	เพศ	22.754	1	22.754	.566
	ชั้นปี	434.794	3	144.931	.099
	เพศ * ชั้นปี	24.841	3	8.280	.948
	รวม	25394.530	369		
กลวิธีการเผชิญปัญหาแบบเผชิญหน้ากับปัญหา	เพศ	96.546	1	96.546	.044*
	ชั้นปี	276.392	3	92.131	.009*
	เพศ * ชั้นปี	248.155	3	82.718	.016*
	รวม	9165.903	369		
กลวิธีการเผชิญปัญหาแบบมุ่งลดอารมณ์ตั้งเครียด	เพศ	74.469	1	74.469	.027*
	ชั้นปี	164.365	3	54.788	.013*
	เพศ * ชั้นปี	36.767	3	12.256	.487
	รวม	5744.392	369		
กลวิธีการเผชิญปัญหาแบบมุ่งจัดการกับปัญหาทางอ้อม	เพศ	178.302	1	178.302	.003*
	ชั้นปี	151.563	3	50.521	.056
	เพศ * ชั้นปี	106.690	3	35.563	.149
	รวม	7627.881	369		

ผลจากตารางที่ 11 พบว่านักศึกษาชายและหญิงที่เรียนในชั้นปีต่างกันมีคะแนนความวิตกกังวลไม่แตกต่างกัน

นักศึกษาชายและหญิงมีคะแนนกลวิธีการเผชิญปัญหาแบบเผชิญหน้ากับปัญหาแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.05 โดยเพศชายมีกลวิธีการเผชิญปัญหาแบบเผชิญหน้ากับปัญหาสูงกว่าเพศหญิง นักศึกษาที่เรียนในชั้นปีที่แตกต่างกันมีคะแนนกลวิธีการเผชิญปัญหาแบบเผชิญหน้ากับปัญหาแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.05 โดยนักศึกษาในชั้นปีที่ 4 มีคะแนนกลวิธีการเผชิญปัญหาแบบเผชิญหน้ากับปัญหาสูงสุด นักศึกษาในชั้นปีที่ 1 มีคะแนนกลวิธีการเผชิญปัญหาแบบเผชิญหน้ากับปัญหาต่ำที่สุด นอกจากนี้ยังพบว่านักศึกษาเพศชายและหญิงที่เรียนในชั้นปีต่างก็มีคะแนนกลวิธีการเผชิญปัญหาแบบเผชิญหน้ากับปัญหาแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.05

นักศึกษาชายและหญิงมีคะแนนกลวิธีการเผชิญปัญหาแบบมุ่งลดอารมณ์ดีงเครียดแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.05 โดยเพศชายมีกลวิธีการเผชิญปัญหาสูงกว่าเพศหญิง โดยนักศึกษาเพศหญิงมีคะแนนกลวิธีการเผชิญปัญหาแบบมุ่งลดอารมณ์ดีงเครียดสูงกว่าเพศชาย นักศึกษาที่เรียนชั้นปีต่างกันมีคะแนนกลวิธีการเผชิญปัญหาแบบมุ่งลดอารมณ์ดีงเครียดแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.05 โดยนักศึกษาชั้นปีที่ 2 มีคะแนนกลวิธีการเผชิญปัญหาแบบมุ่งลดอารมณ์ดีงเครียดสูงสุด และนักศึกษาชั้นปีที่ 1 มีคะแนนกลวิธีการเผชิญปัญหาแบบมุ่งลดอารมณ์ดีงเครียดน้อยที่สุด แต่ไม่พบปฏิสัมพันธ์ระหว่างนักศึกษาชายและหญิงที่เรียนในชั้นปีที่แตกต่างกัน

นักศึกษาชายและหญิงมีคะแนนกลวิธีการเผชิญปัญหาแบบมุ่งจัดการกับปัญหาทางอารมณ์แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.05 โดยนักศึกษาหญิงมีคะแนนกลวิธีการเผชิญปัญหาแบบมุ่งจัดการกับปัญหาทางอารมณ์สูงกว่าเพศชาย แต่ไม่พบปฏิสัมพันธ์ระหว่างนักศึกษาชายและหญิงที่เรียนในชั้นปีที่แตกต่างกัน

ตารางที่ 12 ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบสองทางของคะแนนความวิตกกังวล กลวิธีการเผชิญปัญหาแบบเผชิญปัญหา แบบมุ่งลดอารมณ์ตั้งเครียด และแบบมุ่งจัดการกับปัญหาทางอ้อม โดยตัวแปรอิสระคือสาขาวิชา และชั้นปีที่เรียน

ตัวแปร	แหล่งความแปรปรวน	SS	df	MS	F
ความวิตกกังวล	สาขาวิชา	188.05	1	188.05	.097
	ชั้นปี	388.55	3	129.52	.127
	สาขาวิชา * ชั้นปี	248.40	3	82.80	.301
	รวม	25394.53	369		
กลวิธีการเผชิญปัญหาแบบเผชิญปัญหา	สาขาวิชา	31.793	1	31.793	.253
	ชั้นปี	286.532	3	95.511	.009*
	สาขาวิชา * ชั้นปี	50.259	3	16.753	.559
	รวม	9165.903	369		
กลวิธีการเผชิญปัญหาแบบมุ่งลดอารมณ์ตั้งเครียด	สาขาวิชา	167.626	1	167.626	.001*
	ชั้นปี	129.857	3	43.286	.035*
	สาขาวิชา * ชั้นปี	16.593	3	5.531	.774
	รวม	5744.392	369		
กลวิธีการเผชิญปัญหาแบบมุ่งจัดการกับปัญหาทางอ้อม	สาขาวิชา	80.854	1	80.854	.047*
	ชั้นปี	150.969	3	50.323	.062
	สาขาวิชา * ชั้นปี	14.486	3	4.829	.871
	รวม	7627.881	369		

ผลจากตารางที่ 12 พบว่านักศึกษาสาขาวิทยาศาสตร์และศิลปศาสตร์ที่เรียนในชั้นปีต่างกันมีคะแนนความวิตกกังวลไม่แตกต่างกัน

นักศึกษาสาขาวิทยาศาสตร์และศิลปศาสตร์มีคะแนนกลวิธีการเผชิญปัญหาแบบเผชิญปัญหาไม่แตกต่างกัน นักศึกษาที่เรียนในชั้นปีที่แตกต่างกันมีคะแนนกลวิธีการเผชิญปัญหาแบบเผชิญปัญหาแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.05 โดยนักศึกษาในชั้นปีที่ 4 มีคะแนนกลวิธีการเผชิญปัญหาแบบเผชิญปัญหาสูงที่สุด นักศึกษาในชั้นปีที่ 1 มีคะแนนกลวิธีการเผชิญปัญหาแบบเผชิญปัญหาค่ำที่สุด แต่ไม่พบปฏิสัมพันธ์ระหว่างนักศึกษาสาขาวิทยาศาสตร์และศิลปศาสตร์ที่เรียนในชั้นปีที่แตกต่างกัน

นักศึกษาสาขาวิทยาศาสตร์และศิลปศาสตร์มีคะแนนกลวิธีการเผชิญปัญหาแบบมุ่งลดอารมณ์ตั้งเครียดแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.05 โดยนักศึกษาสาขาวิทยาศาสตร์มีกลวิธีการเผชิญปัญหาต่อนักศึกษาสาขาศิลปศาสตร์ นักศึกษาที่เรียนชั้นปีต่างกันมีคะแนนกลวิธีการเผชิญปัญหาแบบมุ่งลดอารมณ์ตั้งเครียดแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.05 โดยนักศึกษาชั้นปีที่ 2 มีคะแนนกลวิธีการเผชิญปัญหาแบบมุ่งลดอารมณ์ตั้งเครียดสูงที่สุด และนักศึกษาชั้นปีที่ 1 มีคะแนนกลวิธีการเผชิญปัญหาแบบมุ่งลดอารมณ์ตั้งเครียดน้อยที่สุด แต่ไม่พบปฏิสัมพันธ์ระหว่างนักศึกษาสาขาวิทยาศาสตร์และศิลปศาสตร์ที่เรียนในชั้นปีที่แตกต่างกัน

นักศึกษาสาขาวิทยาศาสตร์และศิลปศาสตร์มีคะแนนกลวิธีการเผชิญปัญหาแบบมุ่งจัดการกับปัญหาทางอารมณ์แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.05 โดยนักศึกษานักศึกษาสาขาศิลปศาสตร์มีคะแนนกลวิธีการเผชิญปัญหาแบบมุ่งจัดการกับปัญหาทางอารมณ์สูงกว่านักศึกษาสาขาวิทยาศาสตร์แต่ไม่พบปฏิสัมพันธ์ระหว่างนักศึกษาสาขาวิทยาศาสตร์และศิลปศาสตร์ที่เรียนในชั้นปีที่แตกต่างกัน

อนึ่งจากตารางที่ 11 และ 12 พบความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ. 05 ของคะแนนกลวิธีการเผชิญปัญหาแบบเผชิญหน้ากับปัญหา และกลวิธีการเผชิญปัญหาแบบมุ่งลดอารมณ์ตั้งเครียดของนักศึกษาที่เรียนในชั้นปีต่างกัน ผู้วิจัยจึงได้ทำการทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยรายคู่ด้วยวิธี Dunnett 'sT3 ดังตารางที่ 13

ตารางที่ 11 และ 12 ผู้วิจัยสามารถทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยของคะแนนกลวิธีการเผชิญปัญหาแบบเผชิญปัญหาของนักศึกษาที่มีชั้นปีแตกต่างกัน โดยวิธีการ Dunnett's T3 ดังตารางที่ 13

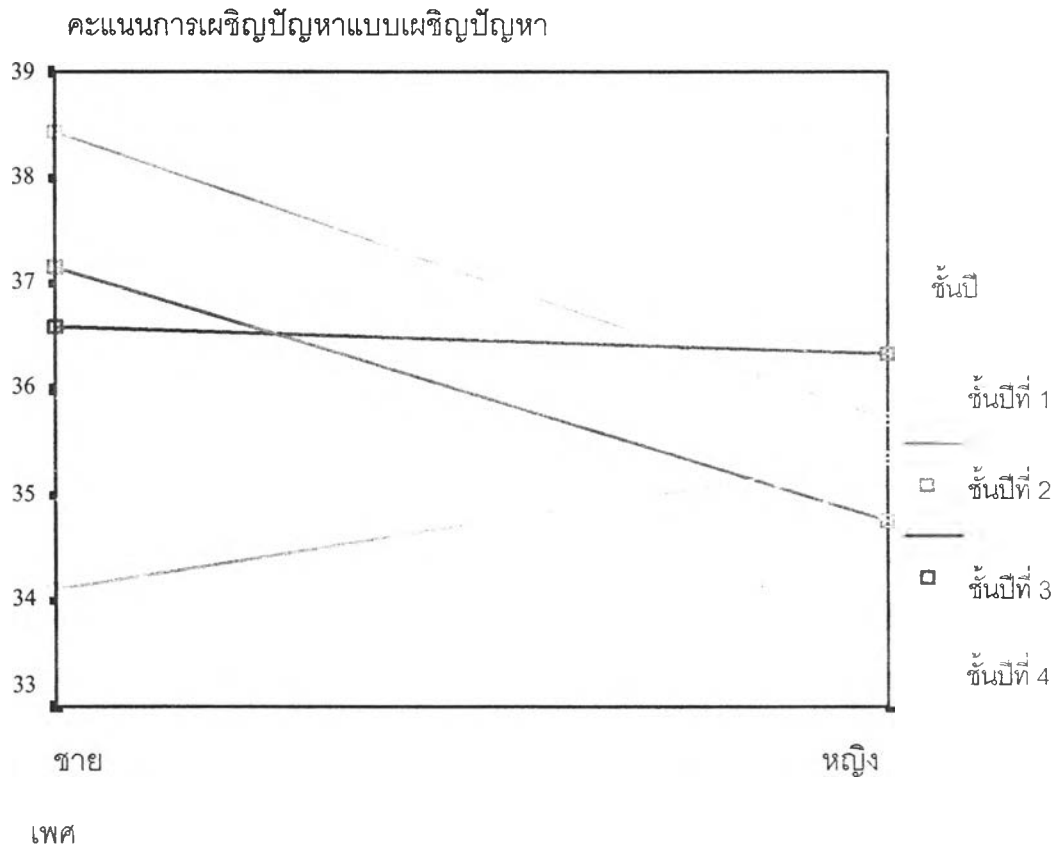
ตารางที่ 13 แสดงการทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยของคะแนนกลวิธีการเผชิญปัญหาแบบเผชิญปัญหาของนักศึกษาที่มีชั้นปีแตกต่างกัน โดยวิธีการ Dunnett's T3

ชั้นปี (ก)	ชั้นปี (ข)	ความแตกต่าง ของค่าเฉลี่ย	ค่าความคลาด เคลื่อนมาตรฐาน	T	นัยสำคัญ
ปีที่ 1	ปีที่ 2	-1.1578	.6817	1.65	.498
	ปีที่ 3	-1.7407	.7225	1.65	.067
	ปีที่ 4	-2.4257	.7202	1.65*	.009*
ปีที่ 2	ปีที่ 1	1.1578	.6817	1.65	.498
	ปีที่ 3	-.5828	.7146	1.65	.952
	ปีที่ 4	-1.2679	.7122	1.65	.448
ปีที่ 3	ปีที่ 1	1.7407	.7225	1.65	.067
	ปีที่ 2	.5828	.7146	1.65	.952
	ปีที่ 4	-.6850	.7514	1.65	.918
ปีที่ 4	ปีที่ 1	2.4257*	.7202	1.65*	.009*
	ปีที่ 2	1.2679	.7122	1.65	.448
	ปีที่ 3	.6850	.7514	1.65	.918

จากตารางที่ 13 แสดงว่านักศึกษาที่เรียนในชั้นปีที่ 1 มีคะแนนกลวิธีการเผชิญปัญหาแบบเผชิญปัญหาน้อยกว่านักศึกษาที่เรียนในชั้นปีที่ 4 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แต่ไม่พบความแตกต่างกับนักศึกษาที่เรียนในชั้นปีอื่น ๆ

จากตารางที่ 13 ได้ทำการวิเคราะห์หีสถิติที่ (t-test) ของนักศึกษาเพศชาย และหญิงที่เรียนในชั้นปีต่างกัน ดังแผนภาพที่ 1

แผนภาพที่ 1 แสดงปฏิสัมพันธ์ของเพศและชั้นปีที่ส่งผลต่อคะแนนการเผชิญปัญหาแบบเผชิญหน้ากับปัญหาของนักศึกษา

จากแผนภาพที่ 1 แสดงว่า นักศึกษาชายที่เรียนในชั้นปีที่ 1 มีคะแนนกลวิธีการเผชิญปัญหาแบบเผชิญหน้ากับปัญหาน้อยกว่านักศึกษาชายที่เรียนในชั้นปีที่ 4 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ $t(50,44) = 1.66, < .05$ นักศึกษาชายที่เรียนในชั้นปีที่ 4 มีคะแนนกลวิธีการเผชิญปัญหาแบบเผชิญหน้ากับปัญหาสูงกว่านักศึกษาหญิงที่เรียนในชั้นปีที่ 2 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ $t(44,56) = 1.94, < .05$ แต่ไม่พบความแตกต่างกันในนักศึกษาชายและหญิงที่เรียนในชั้นปีที่ต่างกันคู่อื่น

จากตารางที่ 11 และ 12 ผู้วิจัยสามารถทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยคู่ของคะแนนกลวิธีการเผชิญปัญหาแบบมุ่งลดอารมณ์ตั้งเครียดของนักศึกษาที่มีชั้นปีแตกต่างกัน โดยวิธีการ Dunnett's T3 ดังตารางที่ 14

ตารางที่ 14 แสดงการทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยรายของคะแนนกลวิธีการเผชิญปัญหาแบบมุ่งลดอารมณ์ตั้งเครียดของนักศึกษาที่มีชั้นปีแตกต่างกัน โดยวิธีการ Dunnett's T3

ชั้นปี(ก)	ชั้นปี(ข)	ความแตกต่าง ของค่าเฉลี่ย	ค่าความคลาด เคลื่อนมาตรฐาน	t	นัยสำคัญ
ปีที่ 1	ปีที่ 2	-1.5950	.5480	1.65*	.035*
	ปีที่ 3	-.00095	.5808	1.65	1.000
	ปีที่ 4	-.3734	.5789	1.65	.982
ปีที่ 2	ปีที่ 1	1.5950	.5480	1.65*	.035*
	ปีที่ 3	1.5855	.5744	1.65*	.048*
	ปีที่ 4	1.2216	.5725	1.65	.197
ปีที่ 3	ปีที่ 1	.00095	.5808	1.65	1.000
	ปีที่ 2	-1.5855	.5744	1.65*	.048*
	ปีที่ 4	-.3639	.6040	1.65	.987
ปีที่ 4	ปีที่ 1	.3734	.5789	1.65	.982
	ปีที่ 2	-1.2216	.5725	1.65	.197
	ปีที่ 3	.3639	.6040	1.65	.987

จากตารางที่ 14 แสดงว่านักศึกษาที่เรียนในชั้นปีที่ 1 มีคะแนนกลวิธีการเผชิญปัญหาแบบมุ่งลดอารมณ์ตั้งเครียดน้อยกว่านักศึกษาที่เรียนในชั้นปีที่ 2 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.05 นักศึกษาที่เรียนในชั้นปีที่ 3 มีคะแนนกลวิธีการเผชิญปัญหาแบบมุ่งลดอารมณ์ตั้งเครียดน้อยกว่านักศึกษาที่เรียนในชั้นปีที่ 2 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.05 แต่ไม่พบความแตกต่างกับนักศึกษาที่เรียนในชั้นปีอื่นๆ

สรุปผลการวิเคราะห์ข้อมูลคะแนนความวิตกกังวล กลวิธีการเผชิญปัญหาแบบเผชิญปัญหา แบบมุ่งลดอารมณ์ตั้งเครียด และแบบมุ่งจัดการกับปัญหาทางอ้อม โดยการวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบสองทาง(Two – way ANOVA) โดยเพศ และชั้นปี สาขาและชั้นปี เป็นตัวแปรอิสระ

1. นักศึกษาเพศชายและหญิงมีคะแนนความวิตกกังวลไม่แตกต่างกัน(ตารางที่ 11)
2. นักศึกษาชั้นปีต่างกันคะแนนความวิตกกังวลไม่แตกต่างกัน(ตารางที่ 11 และ 12)
3. นักศึกษาสาขาวิชาวิทยาศาสตร์และศิลปศาสตร์คะแนนความวิตกกังวลไม่แตกต่างกัน(ตารางที่ 12)
4. นักศึกษาชายและหญิงที่เรียนในชั้นปีแตกต่างกันมีคะแนนความวิตกกังวลไม่แตกต่างกัน(ตารางที่ 11)
5. นักศึกษาสาขาวิชาวิทยาศาสตร์และศิลปศาสตร์ที่เรียนในชั้นปีแตกต่างกันมีคะแนนความวิตกกังวลไม่แตกต่างกัน(ตารางที่ 12)
6. นักศึกษาชายมีคะแนนกลวิธีการเผชิญปัญหาแบบเผชิญปัญหาสูงกว่านักศึกษาหญิงอย่างมีนัยสำคัญ(ตารางที่ 11)
7. นักศึกษาชั้นปีที่ 4 มีคะแนนกลวิธีการเผชิญปัญหาแบบเผชิญปัญหาสูงกว่านักศึกษาชั้นปีที่ 1 อย่างมีนัยสำคัญแต่ไม่พบความแตกต่างกับนักศึกษาชั้นปีที่ 2 และ 3 (ตารางที่ 13 และ 14)
8. นักศึกษาสาขาวิชาวิทยาศาสตร์และศิลปศาสตร์มีคะแนนกลวิธีการเผชิญปัญหาแบบเผชิญปัญหาไม่แตกต่างกัน(ตารางที่ 12)
9. นักศึกษาชายและหญิงที่เรียนในชั้นปีต่างกันมีคะแนนกลวิธีการเผชิญปัญหาแบบเผชิญปัญหาต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ โดยนักศึกษาชายที่เรียนในชั้นปีที่ 1 มีคะแนนกลวิธีการเผชิญปัญหาแบบเผชิญปัญหาน้อยกว่านักศึกษาชายที่เรียนในชั้นปีที่ 4 อย่างมีนัยสำคัญ และนักศึกษาชายที่เรียนในชั้นปีที่ 4 มีคะแนนกลวิธีการเผชิญปัญหาแบบเผชิญปัญหาสูงกว่านักศึกษาหญิงที่เรียนในชั้นปีที่ 2 อย่างมีนัยสำคัญ(ตารางที่ 11 และ 13)
10. นักศึกษาสาขาวิชาวิทยาศาสตร์และศิลปศาสตร์ที่เรียนในชั้นปีแตกต่างคะแนนกลวิธีการเผชิญปัญหาแบบเผชิญปัญหาไม่แตกต่างกัน(ตารางที่ 12)
11. นักศึกษาชายมีคะแนนกลวิธีการเผชิญปัญหาแบบมุ่งลดอารมณ์ตั้งเครียดน้อยกว่านักศึกษาหญิงอย่างมีนัยสำคัญ(ตารางที่ 11)

12. นักศึกษาชั้นปีที่ 2 มีคะแนนกลวิธีการเผชิญปัญหาแบบมุ่งลดอารมณ์ตั้งเครียดสูงกว่า นักศึกษาชั้นปีที่ 1 และ 3 อย่างมีนัยสำคัญ แต่ไม่พบความแตกต่างกับนักศึกษาชั้นปีที่ 4 (ตารางที่ 14)

13. นักศึกษาสาขาวิชาวิทยาศาสตร์มีคะแนนกลวิธีการเผชิญปัญหาแบบมุ่งลดอารมณ์ตั้งเครียดน้อยกว่านักศึกษาสาขาศิลปศาสตร์อย่างมีนัยสำคัญ(ตารางที่ 12)

14. นักศึกษาชายและหญิงที่เรียนในชั้นปีต่างกันมีคะแนนกลวิธีการเผชิญปัญหาแบบมุ่งลดอารมณ์ตั้งเครียดแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ โดยนักศึกษาชายที่เรียนในชั้นปีที่ 1 มีคะแนนกลวิธีการเผชิญปัญหาแบบมุ่งลดอารมณ์ตั้งเครียดน้อยกว่านักศึกษาหญิงที่เรียนในชั้นปีที่ 2 อย่างมีนัยสำคัญ(ตารางที่ 11 และ 13)

15. นักศึกษาสาขาวิชาวิทยาศาสตร์และศิลปศาสตร์ที่เรียนในชั้นเรียนต่างกันมีคะแนนกลวิธีการเผชิญปัญหาแบบมุ่งลดอารมณ์ตั้งเครียดไม่แตกต่างกัน(ตารางที่ 12)

16. นักศึกษาชายมีคะแนนกลวิธีการเผชิญปัญหาแบบมุ่งจัดการกับปัญหาทางอ้อมน้อยกว่านักศึกษาหญิงอย่างมีนัยสำคัญ(ตารางที่ 11)

17. นักศึกษาชั้นปีแตกต่างกันคะแนนกลวิธีการเผชิญปัญหาแบบมุ่งจัดการกับปัญหาทางอ้อมไม่แตกต่างกัน(ตารางที่ 11 และ12)

18. นักศึกษาสาขาวิชาวิทยาศาสตร์มีคะแนนกลวิธีการเผชิญปัญหาแบบมุ่งจัดการกับปัญหาทางอ้อมน้อยกว่านักศึกษาสาขาศิลปศาสตร์อย่างมีนัยสำคัญ(ตารางที่ 12)

19. นักศึกษาชายและหญิงที่เรียนในชั้นปีต่างกันคะแนนกลวิธีการเผชิญปัญหาแบบมุ่งจัดการกับปัญหาทางอ้อมไม่แตกต่างกัน(ตารางที่ 11)

20. นักศึกษาสาขาวิชาวิทยาศาสตร์และศิลปศาสตร์ที่เรียนในชั้นปีต่างกันคะแนนกลวิธีการเผชิญปัญหาแบบมุ่งจัดการกับปัญหาทางอ้อมไม่แตกต่างกัน(ตารางที่ 12)

การวิจัยส่วนที่ 2

เป็นการวิจัยเชิงทดลอง เพื่อศึกษาผลของกลุ่มจิตสัมพันธ์ตามแนวของทฤษฎีที่มีผลต่อคะแนนรูปแบบการทำงานภายในเกี่ยวกับการมองตนเองด้านลบ และรูปแบบการทำงานภายในเกี่ยวกับการมองผู้อื่นด้านลบ โดยผู้วิจัยจะนำเสนอผลการวิจัยที่ได้จากการวิจัยครั้งนี้ตามลำดับดังนี้

ผลการวิจัยส่วนที่ 2

1. ค่าสถิติพื้นฐานของตัวแปร

ตารางที่ 15 ค่าเฉลี่ย(M) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน(SD) ของคะแนนรูปแบบการทำงานภายในเกี่ยวกับการมองตนเองด้านลบ และผู้อื่นด้านลบของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมทั้งระยะก่อนทดลองและหลัง ทดลอง

รูปแบบการทำงานทำงานภายในเกี่ยวกับ	กลุ่มทดลอง(N=13)				กลุ่มควบคุม(N=13)			
	Pretest		Posttest		Pretest		Posttest	
	M	SD	M	SD	M	SD	M	SD
การมองตนเองด้านลบ	65.69	16.29	48.46	14.81	66.39	19.78	68.92	12.59
การมองผู้อื่นด้านลบ	53.92	16.99	34.62	12.49	53.62	11.53	55.77	11.42

จากตารางที่ 15 สรุปได้ว่าก่อนการทดลอง กลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมมีคะแนนเฉลี่ยรูปแบบการทำงานภายในเกี่ยวกับการมองตนเอง และรูปแบบการทำงานภายในเกี่ยวกับการมองผู้อื่นด้านลบใกล้เคียงกัน หลังการทดลองกลุ่มทดลองมีคะแนนรูปแบบการทำงานภายในเกี่ยวกับการมองตนเอง และรูปแบบการทำงานภายในเกี่ยวกับการมองผู้อื่นด้านลบ ลดลงจากระยะก่อนการทดลอง ในขณะที่กลุ่มควบคุมซึ่งไม่ได้เข้าร่วมกลุ่มจิตสัมพันธ์มีคะแนนรูปแบบการทำงานภายในเกี่ยวกับการมองตนเอง และรูปแบบการทำงานภายในเกี่ยวกับการมองผู้อื่นด้านลบในระยะหลังการทดลองให้กับกลุ่มจิตสัมพันธ์เพิ่มขึ้นจากระยะก่อนการทดลองให้กับกลุ่มจิตสัมพันธ์

2. การทดสอบสมมติฐาน

การวิจัยส่วนที่ 2

เป็นการวิจัยเชิงทดลองมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาผลของกลุ่มจิตสัมพันธ์ตามแนวของทฤษฎีที่มีต่อรูปแบบการทำงานภายในเกี่ยวกับการมองตนเองด้านลบ และผู้อื่นด้านลบ โดยผู้วิจัยได้ตั้งสมมติฐานการวิจัยไว้ดังนี้

1. หลังการเข้ากลุ่มจิตสัมพันธ์นักศึกษาในกลุ่มทดลองจะมีคะแนนรูปแบบการทำงานภายในเกี่ยวกับการมองตนเองด้านลบ และผู้อื่นด้านลบต่ำกว่าก่อนการเข้าร่วมกลุ่มจิตสัมพันธ์
2. หลังการเข้าร่วมกลุ่มจิตสัมพันธ์นักศึกษาในกลุ่มทดลองจะมีรูปแบบการทำงานภายในเกี่ยวกับการมองตนเองด้านลบ และผู้อื่นด้านลบต่ำกว่ากลุ่มควบคุม

ตารางที่ 16 การทดสอบความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ย(M) ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน(SD)ของคะแนนรูปแบบการทำงานภายในเกี่ยวกับการมองตนเอง ด้านลบคะแนนรูปแบบการทำงานภายในเกี่ยวกับการมองผู้อื่นด้านลบ ของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมในช่วงก่อนการทดลองและหลังการทดลองด้วยการทดสอบค่าที (t-test) แบบกลุ่มไม่อิสระ

กลุ่ม	รูปแบบการทำงานภายในเกี่ยวกับ	ระยะการทดลอง				t-test for dependent
		ก่อนการทดลอง		หลังการทดลอง		
		M	SD	M	SD	
ทดลอง (N=13)	การมองตนเอง ด้านลบ	65.69	16.29	48.46	14.81	4.75**
	การมองผู้อื่น ด้านลบ	53.92	16.99	34.62	12.49	4.77**
ควบคุม (N=13)	การมองตนเอง ด้านลบ	66.39	19.78	68.92	12.59	0.82
	การมองผู้อื่น ด้านลบ	53.62	11.53	55.77	11.42	.076

**P < .05(.05 t 12=1.78)ทดสอบทางเดียว

ตารางที่ 17 การทดสอบความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ย(M) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน(SD)ของคะแนนรูปแบบการทำงานภายในเกี่ยวกับการมองตนเองด้านลบ และคะแนนรูปแบบการทำงานภายในเกี่ยวกับการมองผู้อื่นด้านลบ ของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมในช่วงก่อนการทดลองและหลังการทดลองด้วยการทดสอบค่าที(t-test) แบบกลุ่มอิสระ

ระยะเวลาทดลอง	รูปแบบการทำงานภายในเกี่ยวกับ	กลุ่ม				t-test for independent
		ทดลอง		ควบคุม		
		M	SD	M	SD	
		(N=13)		(N=13)		
ก่อนการทดลอง	การมองตนเองด้านลบ	65.69	16.29	66.39	19.78	0.10
	การมองผู้อื่นด้านลบ	53.92	16.99	53.62	11.53	0.60
หลังการทดลอง	การมองตนเองด้านลบ	48.46	14.81	68.92	12.57	3.80**
	การมองผู้อื่นด้านลบ	34.62	12.49	55.77	11.42	4.51**

**P < .05(.05 t 24=1.71)

จากตารางที่ 16 และ 17 ผลการทดสอบความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยรูปแบบการทำงานภายในของการมองตนเองด้านลบ และผู้อื่นด้านลบในระยะก่อนการทดลองและหลังการทดลองของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมด้วยการทดสอบค่าที(t-test) สรุปได้ดังนี้

1. ก่อนการเข้ารับการทดลอง คะแนนเฉลี่ยของรูปแบบการทำงานภายในเกี่ยวกับการมองตนเองด้านลบและผู้อื่นด้านลบของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมไม่แตกต่างกัน
2. หลังการเข้ารับการทดลอง คะแนนเฉลี่ยของรูปแบบการทำงานภายในเกี่ยวกับการมองตนเองด้านลบและผู้อื่นด้านลบของกลุ่มทดลอง ต่ำกว่ากลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
3. หลังการเข้ารับการทดลอง คะแนนเฉลี่ยของรูปแบบการทำงานภายในเกี่ยวกับการมองตนเองด้านลบ และผู้อื่นด้านลบของกลุ่มทดลองต่ำกว่าก่อนการเข้ารับการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
4. ระยะเวลาหลังการทดลอง คะแนนเฉลี่ยของรูปแบบการทำงานภายในเกี่ยวกับการมองตนเอง ด้านลบและผู้อื่นด้านลบของกลุ่มควบคุมต่ำไม่แตกต่างกันจากระยะเวลาก่อนการทดลอง